PROLOOG

De begrafenis was hallucinant. In de neogotische parochiekerk waren de eerste tien rijen stoelen weggenomen om de drie sobere houten kisten op een enigszins gepaste wijze te kunnen plaatsen, en de nog beschikbare zitjes waren zonder enige uitzondering bezet. Daartussen en daarrond waren alle lege ruimtes opgevuld met rouwende familieleden en vrienden, belangstellenden en heel wat nieuwsgierigen. Die menigte zette zich zelfs verder tot ver buiten het kerkgebouw, waardoor de brede steenweg helemaal geblokkeerd geraakte en de lokale politie genoodzaakt werd om in allerijl een omleiding via de kleinere omliggende straatjes in te stellen.

Niet dat het niet verwacht was. De tragedie was te groot én te plots én te onwezenlijk, waardoor iedereen in de middelgrote gemeente de onweerstaanbare drang voelde om hier aanwezig te zijn. Ook al was het een maandag. Het was een volkstoeloop die in geen honderd jaar te zien was geweest, zelfs niet tijdens de woelige dagen van de bevrijding.

Het had heel wat voeten in de aarde gehad vooraleer er beslist werd om ze alle drie samen te begraven. Waar de ene familie dit vanzelfsprekend vond – het waren al jaren gezworen kameraden en ze waren samen op reis toen het onvoorstelbare drama gebeurde –, vond de tweede een begrafenis van hun familielid in beperkte en intieme kring meer gepast, terwijl de derde betrokken familie het eigenlijk niet zo goed wist.

De gezamenlijke begrafenis met alle bijbehorende dramatiek had het gehaald. Toen de oude parochiepriester het woord nam, verstomde het geroezemoes.

~~~
~~~

1

Drie weken eerder

Het regende pijpenstelen toen Jef om zes uur 's ochtends afscheid nam van zijn partner Veerle, zijn rugzak in de koffer gooide en snel naast Maarten in de auto sprong. Hij mompelde een onverstaanbare groet in de richting van Maartens vrouw Femke, die op de achterbank zat en de auto terug huiswaarts zou rijden. 'Zin in?' vroeg hij. 'Tuurlijk', antwoordde Maarten met een monkellachje. 'Het wordt weer lachen en genieten.' 'Als jullie maar voorzichtig zijn,' klonk het bezorgd vanop de achterbank, 'een ongeluk is zo gebeurd.'

Een kwartiertje later liepen ze door het, ondanks het vroege uur, toch al drukke luchthavengebouw in Zaventem. Na het inchecken en de paspoort- en bagagecontrole gingen ze snel naar de afspraakplek, de bar waar ze ook tijdens de vorige uitstappen het vertrek van het vliegtuig afgewacht hadden onder het nuttigen van enkele prijzige pintjes.

Het was nu al de derde keer dat ze met z'n zessen samen op stap gingen naar dezelfde bestemming. La Herradura is een

klein dorpje, gelegen aan de Costa Tropical in Spanje, een zeventigtal kilometer ten oosten van Malaga.

Het was eigenlijk als een banale grap begonnen. Wim, de oudste van de bende tennisvrienden, had er aan de prachtige baai een appartementje met zicht op zee. Toen ze op een donderdagavond de wekelijkse tennisuurtjes aan het doorspoelen waren in de plaatselijke kroeg, vertelde hij dat er op de top van een berg in de buurt van La Herradura een echte dierentuin was met onder meer een aantal beren, zo groot dat ze rechtopstaand makkelijk met hun voorpoten aan het plafond van het café zouden kunnen. Er werd gelachen, geroepen, door elkaar gepraat en de decibels aan het tafeltje gingen al snel de hoogte in. Het ongeloof was groot, maar Wim hield voet bij stuk. Enkele rondjes later was de discussie zo hoog opgelopen dat er nog maar één ding op zat. 'Als jullie mij niet geloven, kom dan zelf kijken', zei Wim. 'En als ik gelijk heb, betalen jullie daar een dinertje. Komen jullie er nog goed van af, want 't is daar een stuk goedkoper dan hier.' 'Doen we', riepen de anderen in koor en zo ontstond de eerste kiem van wat een onvergetelijke trip zou worden.

Niet dat het allemaal van een leien dakje liep, want iedereen moest het thuis nog verkocht krijgen natuurlijk. Wat bij de meeste partners eerst binnenkwam als een flauwe grap, bleek langzaam maar zeker toch realiteit te worden en toen de vliegtuigtickets moesten worden geboekt en betaald, werd het bittere ernst en dienden ze allen kleur te bekennen. Maar alle zes kreeg ze het voor elkaar en zo was de bal aan het rollen gegaan. En dus waren de zes vrienden vier jaar geleden een eerste keer, via smalle bergpaadjes en over dorre bergkammen, de Peña Escrita opgereden om op de top het Parque de la Naturaleza te bezoeken.

~~~
~~~

2

Toen Maarten en Jef in het zicht van de bar Beers & Cheers kwamen, ongeveer halfweg de incheckbalie en de gate, werden ze al van ver toegejuicht door Michel, Luk en Paul. Op het hoge tafeltje voor hen stonden enkele halflege glazen Jupiler 33 cl, en hoewel nog vroeg in de ochtend, zat de sfeer er al goed in. Paul, op Wim na de oudste en ook de grootste van de bende, voerde zoals gewoonlijk het hoogste woord. 'Komaan, mannen, waar bleven jullie? Wij zitten al aan onze tweede pint. We moeten de traditie in ere houden, dus minstens drie keer gaan plassen tijdens de vlucht. Hier jong, voor de pot', wendde hij zich tot Luk. Ook de rolverdeling was traditie geworden. Luk, in het dagelijkse leven aan de slag als zelfstandig boekhouder, hield gedurende de hele trip de geldpot bij, betaalde overal de rekeningen en vulde aan indien nodig. Maarten was de vaste chauffeur van het busje dat in Malaga vlak bij de luchthaven gehuurd werd en waarmee ze met de hele bende op stap gingen. En het was ook een vaste regel dat ze 's avonds in de buurt gingen

eten, zodat geen vervoer nodig was en ook Maarten dan een pintje of een wijntje kon meedrinken.

'Ik hoop dat de Wim genoeg voorraad aangelegd heeft, zodat we er straks bij aankomst direct in kunnen vliegen', zei Luk. Wim, die al met pensioen was, was gewoontegetrouw al een weekje vroeger naar zijn optrekje vertrokken en zorgde in zijn eentje voor het ontvangstcomité. Het was ondertussen de gewoonte geworden om de start van de trip in te wijden met een aantal flessen cava en wat hapjes, terwijl ze zich allemaal installeerden in het kleine, maar knusse appartementje. Er was een slaapkamer met twee eenpersoonsbedden, waar Wim en Luk sliepen. In de woonruimte moesten de tafel en de stoelen opzijgeschoven worden om de dubbele luchtmatras te kunnen opblazen, waar Paul en Michel de enkele uren slaap per nacht trachtten mee te pikken. Maarten sliep op de opzijgeschoven sofa en Jef ten slotte op een dunne matras op het kleine buitenterras. Verder was er in het appartement een keukentje, dat behalve de frigo nooit gebruikt werd en een piepkleine badkamer met douche en wc, waar vanaf de eerste minuut na aankomst gezellige chaos overheerste.

'Derde keer La Herradura,' zei Michel, 'wat staat er dit keer op het programma?' 'Hetzelfde als anders zeker,' repliceerde Jef, 'eten, drinken, tennissen, zwemmen, uitgaan, lang slapen of eerder de roes uitslapen voor sommigen ... en onze trip naar de beren natuurlijk.'

'Probleem. Ik mag niet meer drinken van ons Ella,' zei Paul en goot meteen de rest van z'n 33'er naar binnen. De rest van de groep proestte het uit. De andere aanwezigen in de bar keken misprijzend en bedenkelijk naar de uitgelaten bende, die op dit vroege uur blijkbaar al heel wat alcohol kon verzetten en zich gedroeg als een troep overenthousiaste kinderen op hun eerste schoolreis. 'Kom,' riep hij overmoedig, 'nog één rondje voor we naar de gate gaan, we hebben nog juist de tijd.'

~~~
~~~

3

Vier jaar eerder

Die eerste keer, vier jaar geleden, was een te gekke belevenis geweest. Ze hadden zich een kriek gelachen van de eerste tot de laatste minuut. Er was onderling geen enkele irritatie geweest, ze hadden zich echt rot geamuseerd. Hoewel iedereen kon doen en laten wat hij wou – er was geen vooraf afgesproken programma –, waren ze toch bijna altijd allemaal samen gebleven en sloot iedereen zonder enig probleem aan bij de voorgestelde activiteiten. Niet dat die zo bijzonder waren. Ze stonden op na een stevig nachtje uitgaan, waarbij er meestal een paar wel wat uurtjes later dan de anderen in het appartement waren gearriveerd. Ze douchten of sprongen in het gemeenschappelijk zwembad en vonden elkaar weer op het terras van het naast het appartementencomplex gelegen hotel, om te ontbijten. Tegen elf uur had iedereen zichzelf min of meer terug bij mekaar geraapt, wiens maag ertegen kon schrokte wat spek met eieren naar binnen en de ene kwinkslag na de andere vloog over tafel. Luk vulde de

pot bij en dan kwam de onvermijdelijke vraag: wat doen we vandaag?

Het was eerder een retorische vraag, want de invulling van de dag was absoluut geen probleem op die allereerste reis. Ze gingen tennissen, tegen tweeën gingen ze lunchen, dan aan het strand liggen, zwemmen in de baai, een terrasje doen en tegen de avond samen naar het dorp, aperitieven, een stukje eten, wat drinken. Elke avond eindigde sowieso in La Cochera, een plaatselijke danstent met heel veel ambiance, optredens van lokale bandjes en leuke muziek. La Cochera was maar een tweetal kilometer van het appartementje verwijderd. Wie moe was, drentelde huiswaarts en viel op z'n geïmproviseerde slaapplaats onmiddellijk in een diepe slaap. Anderen bleven aan de bar hangen en wisten 's anderendaags meestal niet meer om hoe laat ze thuisgekomen waren. De voordeur bleef altijd op een kier staan, zodat wie pas bij het krieken van de dag boven water kwam, altijd binnen kon.

De derde dag die eerste keer waren ze dan eindelijk op zoek gegaan naar de zogenaamde reuzenberen om het onwaarschijnlijke verhaal van Wim te kunnen checken. 'Donde estan los osos', galmde het in het gehuurde busje, op weg naar het ultieme doel van de korte trip. De weg naar de top van de Peña Escrita – meer dan 1200 meter hoog – was op vele plaatsen steil, smal en bochtig. Af en toe geasfalteerd, maar voor het grootste deel grind. Diepe ravijnen links en dan weer rechts van de baan. Het uitzicht was adembenemend en hoe hoger ze klommen, hoe mooier het zicht op de baai van La Herradura beneden hen en op de streek rond Almuñecar.

Niet dat Paul er die eerste keer veel van kon genieten. Hij zat met een kater van jewelste en moest bij iedere bocht kokhalzen. De rest van de bende lachte zich te pletter en zeker toen hij een paar keer op het nippertje uit de auto moest springen

om te kotsen. Het bizarre geluid dat hij daarbij produceerde, weergalmde tussen de hoge bergflanken, evenals de lachsalvo's van de anderen.

Uiteindelijk bereikten ze een open slagboom met een groen wachtershuisje dat compleet verlaten leek, maar toen ze de enigszins verwilderde weg nog wat verder volgden, zagen ze al snel de eerste wilde dieren. Die leefden buiten in de natuur in afgebakende zones, hadden meer dan voldoende ruimte en hoewel er in geen velden of wegen verzorgers of andere mensen te bespeuren waren, zagen ze er verzorgd uit: een roedel wolven, tal van apen in een heel grote kooi, een paar leeuwen, geiten, varkens, struisvogels en zelfs een nijlpaard in een groot betonnen bassin. Het was een verrassing van formaat om boven op die afgelegen bergtop zo'n uitgebreide dierentuin aan te treffen. Wie had dit in hemelsnaam voor mekaar gekregen?

Ze reden langzaam verder over het brede bergpad en vielen van de ene verbazing in de andere. En dan, bijna helemaal aan het einde van de weg, de fameuze bruine beren, de beren waarmee het allemaal begonnen was. Ze sprongen allemaal uit het busje en verdrongen zich aan de met prikkeldraad afgebakende omheining om beter te kunnen zien. Het gebied dat bestemd was voor de beren was een paar voetbalvelden groot en liep tegen een steile helling omhoog. Na wat speurwerk op het enorme terrein konden ze er een viertal spotten die allemaal lusteloos neerlagen op de rotsachtige ondergrond onder een stekende zon. Met geroep en gefluit maanden ze de dieren aan om op te staan – het lawaai was oorverdovend – en uiteindelijk kwam een van de beren in beweging. Net toen de discussie op haar hoogtepunt kwam – kan zo'n beer aan het plafond van het stamcafé of niet? – ging het beest op z'n achterste poten staan en brulde boven het lawaai uit. Iedereen verstomde bij het zien van dat enorme berenlijf, maar dan brak het gejuich los. Wim liet het glimlachend over zich heen gaan: 'Ik

heb het toch gezegd. Dus, tijd nu om de weddenschappen te vereffenen.'

Helemaal op de top van de Peña Escrita bevond er zich een restaurant, dat zowaar open was en waar er iets gedronken kon worden. Vandaar liep er nog een smal paadje omhoog naar een naastgelegen plateau vanwaar er parapenters vertrokken om na een ademloos mooie vlucht uiteindelijk op het strand van La Herradura te landen. Na een drankje – Paul probeerde z'n kater te verjagen met een Fernet Branca op aanraden van Wim, maar dat maakte het alleen maar erger – gingen ze nog even kijken naar de parapenters die heel wat voorbereiding nodig hadden vooraleer ze vanaf de klif de diepte inliepen. 'Stel je voor dat dat ding niet opengaat,' zei Jef, 'dan stort je gewoon de diepte in. Ik mag er niet aan denken.' Z'n hoogtevrees kennende, gniffelden de anderen alleen maar. Ze daalden terug af naar de plaats waar het busje stond en sprongen erin, klaar voor de afdaling aan de andere zijde van de berg, richting Almuñecar. Paul zat vooraan naast Maarten, die voorzichtig door de haarspeldbochten ging om hem niet nog zieker te maken. 'Straks een goed stukje eten,' mompelde hij, 'dan kom ik er wel weer door.'

~~~
~~~

4

Diezelfde zaterdag lieten ook de in België achtergebleven vrouwen zich niet onbetuigd. Veerle, Greet en Anja, respectievelijk de partners van Jef, Michel en Luk hadden het initiatief genomen om ‘s avonds samen iets te gaan eten. Ze hadden ook Femke, de vrouw van Maarten en Ella, de vrouw van Paul uitgenodigd. Nicole, de vrouw van Wim, was niet echt een optie. Zij was wat mensenschuw en ging nooit ergens naartoe, niemand kende ze dan ook echt. Bovendien hadden ze van Wim vernomen dat ze helemaal niet te vinden was geweest voor het plan om met zes vrienden hun kleine appartementje in Spanje in te palmen.

Het was een gezellige boel in Trattoria Di Sorrento, een lokaal Italiaans restaurantje, waar de vrienden geregeld kwamen en dus zo goed als kind aan huis waren. Ella had op het laatste moment afgezegd omdat ze zich niet zo goed voelde en zo zaten ze met z’n vieren gezellig aan een tafeltje op het overdekte

terras. Het was best nog een zachte nazomeravond. Geen zuchtje wind en een aangename 20 graden. Bij een flesje cava als aperitief begonnen de tongen al vlug los te komen. ‘Ik had nooit gedacht dat ze dat ook effectief gingen doen’, zei Anja. ‘Onze Luk deed dat altijd af als wat onnozele toogpraat, maar toen de tickets moesten geboekt worden, kon hij niet rap genoeg bevestigen dat hij zou meegaan.’ ‘Wat had je nu gedacht,’ repliceerde Greet, ‘als er één zegt ik doe het, willen de anderen niet achterblijven.’ ‘Ja,’ lachte Veerle, Jef had er plotseling geen probleem mee om een paar dagen extra vakantie op te nemen.’ ‘Ze amuseren zich precies wel goed,’ zei Femke, ‘de Maarten is toch heel enthousiast aan de telefoon.’ ‘Hoe dikwijls belt hij,’ wilde Greet weten, ‘ik hoor onze Michel nauwelijks.’ ‘Toch een paar keer per dag, meestal ‘s morgens bij het wakker worden, enfin da’s eerder tegen de middag aan,’ lachte Femke, ‘en dan nog eens ‘s avonds voor ze vertrekken om te gaan eten.’ Veerle en Anja beaamden dat dit ook bij hen zo ongeveer het geval was. ‘Tja,’ zuchtte Greet, ‘dat was te verwachten, onze Michel heeft een hekel aan bellen en dat verandert duidelijk niet als hij ver van mij in het buitenland zit.’

Het voorgerecht werd gebracht en ze bestelden een flesje witte wijn. De sfeer werd hoe langer, hoe losser en het lacherige commentaar op hun respectieve partners werd ludieker en intiemer. Bij het hoofdgerecht werd er nog een flesje gekraakt. Toen er gediscussieerd werd over al dan niet een dessert, moest Femke afhaken: ‘Sorry dames, ik ga vertrekken, ik moet er morgen vroeg uit, ik ga ontbijten bij de ouders van Maarten en kan daar niet verschijnen met een halve kater.’ Ze liet zich niet overhalen door de protesten van de anderen, rekende af en ging ervandoor.

Veerle, Greet en Anja waren eruit: in plaats van een dessert zouden ze nog een Irish Coffee drinken. Ze waren geen van drieën ver van huis, thuis geraken zou dus geen probleem zijn.